13/11/18 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦିନବେଳେ ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ କର୍ମ କର, ରାତିରେ ଜ୍ଞାନର ସ୍ମରଣ କର, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଅ ତେବେ ଯାଇ ନିଶା ଚଢିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟା କେଉଁ ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ହିଁ ଦେଇନଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କୌଣସି ନା କୌଣସି କଥାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ବୁଦ୍ଧିରେ ତାଲା ପଡିଯାଇଥାଏ, ପାଠପଢାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମାୟା ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର ଆସେ ନାହିଁ, ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲନ୍ତି ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦନାମ କରି ଦିଅନ୍ତି, ଧୋକା ଦିଅନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମାରେ ବୁଲାନେ କୋ ଜୀ ଚାହତା ହୈ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ସମସ୍ତେ ଗଡ୍ ଫାଦର (ଭଗବାନ)ଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ପୁଣି ଥରେ କଂସପୁରୀକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି କୃଷ୍ଣପୁରୀର ସ୍ଥାପନା କର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ତ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ ଭୁଲ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ଏସବୁର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଲେ ଈଶ୍ୱର ପିତା । ସମସ୍ତେ ସେହି ଏକ ନିରାକାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧଦେବ ଅଥବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁର ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ହୋଇଛି । ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି, ସୁଖରେ କେହି କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏହି ଗାୟନ ଭାରତରେ ହିଁ ରହିଛି । ପରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିବାର ପ୍ରଥା ଆସିଲା । କାରଣ ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଭାରତବାସୀମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟରେ କେଉଁ ଧର୍ମ ଥିଲା ତାହା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ତ ନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ, ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯିଏକି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଶିବଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବାକୁ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଗୀତାର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ନିଜେ ଭଗବାନ ଆସି ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର— ଏହା ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଶିବବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ତାରକା ସଦୃଶ । ଚାରିଆଡେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ସିଏ ଏତେ ବଡ, ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ତତ୍ତ୍ୱ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ମହତତ୍ତ୍ୱ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାର ରୂପ ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଏବଂ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ବୀଜରୂପ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ । ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସ୍ନେହର ସାଗର ହୋଇପାରିବେ ନାହଁ ଏହି ସବୁ କଥା ଅଧିକାରର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ମମ୍ମା, ସେଥିପାଇଁ ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ରୂପେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଶିବବାବା କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ବାଣ ଚଳାଇଥିଲେ । ଅଧରକନ୍ୟା, କୁମାରୀ କନ୍ୟାର ରହସ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇନାହିଁ । ଏସବୁର ରହସ୍ୟ ମନ୍ଦିର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି । ବାସ୍ତବରେ ଜଗଦମ୍ବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସବୁ କିଏ ?

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ କମଳ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛି । ଡ୍ରାମା କ'ଣ— ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସୃଷ୍ଟି ନାଟକ । ଯେଉଁ ସୃଷ୍ଟି ନାଟକରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣେ ଅଭିନେତା । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ନାଟକର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁ କଥା ରହିବ ସିଏ ଏହି ନିଶାରେ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବ । ଦିନରେ ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥ କର୍ମ କଲ କିନ୍ତୁ

ରାତିରେ ଏସବୁ କଥାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ଆଣ— ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ? ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମନମନାଭବ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ବସିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଅଭିନେତାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । କୌଣସି ନା କୌଣସି କଥାରେ ବୁଡି ରହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ପାଠପଢିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବେତନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ରହିଥାଏ ନା । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ଏହି ପାଠପଢାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଲେ ହିଁ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ବିକାରକୁ ବିଷ କୁହାଯାଏ ଯାହାର ସନ୍ନ୍ୟାସ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଏହି ସେବା ପାଇଁ ପିଲାମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ ହିଁ ଧାରଣା ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଚିତ୍କାର କରିବେ— ହେ ଭଗବାନ, ଦୟା କର । ଏହିଭଳି ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ସମୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ । ଭାରତ-ପାକିସ୍ଥାନ ବିଭାଜନ ସମୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେତେ ଡାକୁଥିଲେ— ହେ ଭଗବାନ ଦୟା କର, ରକ୍ଷା କର । ତେବେ ରକ୍ଷା କ'ଣ କରିବେ ? ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ହିଁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ରକ୍ଷା କିପରି ହେବ ? ଏବେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମୁସକିଲ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ହିଁ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏଭଳି ସେବା କର । ଏହି ଶ୍ରୀମତ ତୁମକୁ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଏସବୁ କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁ । ବାବାଙ୍କର ରଥ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଆଜି ବହୁତ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଅଛନ୍ତି, କାଲି ପୁଣି ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସିଲେ ଅବସ୍ଥା ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛି ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କ'ଣ କରିପାରିବେ । ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଲ, ସମର୍ପିତ ହେଲ ତେଣୁ ତୁମେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଗଲ । ତୁମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା କରୁଛ ? ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଛ ତେଣୁ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିବ । ଯଦି ସମର୍ପିତ ହୋଇ ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଯଜ୍ଞରୁ ପାଳନା ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେହି ଧନରୁ ଖାଇ ଖାଇ ନିଜର ସବୁ ଶେଷ କରିଦେବେ, ସେବା ତ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ହୀରା ସଦୃଶ କରିବାର ସେବା ତୁମକୁ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବେ । ଯଦି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଚାକର-ଚାକରାଣୀ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ପାଠ ପଢିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ନାମ ଉଚ୍ଚା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହେବେ ସେମାନେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଚାକର-ଚାକରାଣୀ ହେବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ବାସ ଏହି ମନମନାଭବ ଶବ୍ଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଅଛି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏଭଳି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା କେବଳ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତର ରାଜ୍ୟପଦକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଅଟେ । ଏହି କଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସେବା ପାଇଁ ସବୁଆଡେ ଡାକିଥାଆନ୍ତି । ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ଇଏ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ନାମ ବଦନାମ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧର୍ମରାଜ ପୁରୀରେ ସଭା ମଧ୍ୟ ବସିଥାଏ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ରାତ୍ରି କ୍ଲାସ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଗୀତା ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଭଗବାନ ତ ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଶରୀରଧାରୀ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କେବଳ ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଶରୀର ରହିତ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିବବାବା । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ସିଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା ଏବଂ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ହଦର ପିତା, ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଭଳି ପିତା କେହି ବି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ଅମର ପଦ ମିଳିପାରିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଅମରଲୋକ ଏବଂ କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ତେବେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଲେ ହିଁ ସେମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଯାହାକୁ ଦୈବୀ ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ରୂପରେ ଗାୟନ ହେଉଛି । ପତିତ-ପାବନ ଶିବବାବା

କହୁଛନ୍ତି-- ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇ ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ବାବା ଆସନ୍ତି ଏବଂ କହିଥା'ନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ସ୍ମୃତିର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଆସିବାକୁ ଯାଉଛି । ପତିତ ଦୁନିଆ ପାବନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମାୟା ବହୁତ ଭୁଲାଇଦିଏ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଭିତରେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ହିଁ ତ ମେହନତର କଥା । ବାବା ଯୋଗ କରୁ କରୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପହଞ୍ଚି ଯାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖ ଯେ କାହାକୁ କିପରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇକୁ ବୁଝାଉଛୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । କେଉଁଠି ବି ଥାଅ । କର୍ମଧନ୍ଦାରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯିଏ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସିଏ ହିଁ ବିଜୟୀ ହେବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନପକାଇବ ତେବେ ନମ୍ବର କମ ହୋଇଯିବ । ଏହି ପାଠପଢା ହେଉଛି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା, ଯେଉଁ ପାଠ ବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ । ତେବେ ଶେଷ ସମୟ ତ କେତେବେଳେ ବି ଆସିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଲଗାତର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ନିୟମିତ ଭାବରେ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଚାଲୁଥିବା ଦରକାର । ଲୌକିକ ପିତା ତୁମକୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ତ କେବଳ ବେହଦର ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଧନ୍ଦା ତ ଖୁସିର ସହିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବାର ଗୁପ୍ତ ଅଭ୍ୟାସ ଚାଲିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ଅଛି । ଆଚ୍ଛା ମଧୁର ସନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହଭରା ଗୁଡ୍ ନାଇଟ୍ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୀରା ସଦୃଶ କରିବାର ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ ସଂଶୟରେ ଆସି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତରେ ହିଁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ ନିହିତ ଅଛି ଭାବି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ମତ ଚଲାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭ ତଥା କଲ୍ୟାଣର ଭାବନା ରଖି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ବେହଦ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଅଧିକାଂଶ ସନ୍ତାନ ବାପଦାଦାଙ୍କ ନିକଟରେ ଆଶା ରଖିଥାଆନ୍ତି ଯେ ଆମର ଅମୁକ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ବଦଳିଯାଉ, ଘର ଲୋକମାନେ ସାଥୀ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ କେବଳ ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜର ଭାବି ଏହିଭଳି ଆଶା ରଖୁଛ, ତେଣୁ ଏହି ହଦର ଭାବନା ରୂପକ ପାଚେରୀ ତୁମର ଶୁଭ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣର ଭାବନାକୁ ସେହି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବେହଦର ସେବାଧାରୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଆତ୍ମିକ ଭାବ ବା ବେହଦର ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି, ଭାଇ-ଭାଇର ସମ୍ବନ୍ଧର ବୃତ୍ତି ଆଧାରରେ ଶୁଭଭାବନା ରଖିଥାଆନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତା'ର ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମିଳିଥାଏ— ଏହା ହିଁ ମନୋବଳ ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବାର ଯଥାର୍ଥ ବିଧି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନରୂପୀ ତୀରକୁ ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ତୁଣୀରରେ ଭରି ମାୟାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମହାବୀର ଯୋଦ୍ଧା ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****